

RIJEČ VIŠE: Koncert crnogorskih simfoničara u CNP-u

Britka izvedba njemačkih romantičara

PODGORICA - Da njegovanje i jačanje saradnje Muzičkog centra i umjetnika iz inostranstva doprinosi konstantnom napretku Crnogorskog simfonijskog orkestra, potvrdilo je i peto gostovanje belgijskog dirigenta Ronalda Colmana, dugogodišnjeg profesora i glavnog gostujućeg dirigenta Češkog radio-simfonijskog orkestra u Pragu.

Nakon djela Betovena i Vagnera, koje je publika u Crnogorskom narodnom pozorištu slušala na prethodnom nastupu našeg orkestra, i na koncertu 26. marta, u program su uvrštena još dva ostvarenja njemačkih kompozitora romantizma, ovog puta Johanesa Bramsa i Franca Šuberta. U prvom dijelu koncertne večeri, izveden je Bramsov „Konzert za violinu i orkestar u D-duru“, op. 77, čiju je solističku dionicu tumačio istaknuti francuski violinista Rafael Oleg, dok je u drugom odsvirana Šubertova „Simfonija br. 9“ u C-duru, D.944, poznata kao „Velika“.

Izvođačka elokvencija

Svoj jedini koncert za violinu i orkestar, Brams je napisao 1878. godine i posvetio ga je prijatelju i violinisti Jozefu Joakimu, koji je godinu kasnije premijerno izveo ovo ostvarenje. Iako je poštovao klasiističke principe arhitektonske izgradnje djela, kompozitor je koncert promišljao više simfonijski, dajući orkestru konstitutivnu, a ne isključivo prateću ulogu. Ipak, virtuozni segmenti u djelu nijesu rijetki, a tehnički zahtjevi u dionici soliste raznovrsni su i izrazito složeni.

Međutim, slušajući violinistu Rafaela Olega, besprijekornost tehničkog aspekta interpretacije nije bila jedina stvar koju je ovaj iskusni umjetnik imao da ponudi. Bogatu melodiku, liricizam, ali i ritmičku raskoš Bramsovog koncerta,

UPEČATLJIV NASTUP:
Konzertu u CNP

Vitalnost izvođenja Šubertove „Velike simfonije“ i Bramsovog violinskog koncerta ostvarivana je kroz preciznu artikulaciju, energične i ubjedljive nastupe svih izvođačkih grupa, ali i kompaktnost kompletnog orkestra koji je prevodio iskusni maestro Colman

Oleg je predstavio kroz interpretaciju koju je karakterisala nevjerojatna izvođačka elokvencija i samouvjerenost, ali odlična saradnja i usaglašenost sa kompletnim orkestrom i dirigentom Colmanom. Gust energičan ton i prije svega upečatljiv i jedinstven umjetnički izraz Rafaela Olega konstantno su držali pažnju slušalaca u Crnogorskom narodnom pozorištu. Ovom vrstom izvođaču i nosiocu titule „viteza umjetnosti i književnosti“, ovo je bio posljednji solistički nastup u karijeri, pa je na samom kraju prvog dijela koncertne večeri nagrađen velikim aplauzom publike.

Vitalnost izvedbe

Nakon „Male simfonije“ u C-duru, koju smo imali priliku da slušamo u prvom dijelu koncertne sezone, u nastavku ve-

čeri izvedena je i Šubertova posljednja „Velika simfonija“ iz 1825. godine. Iako klasično u svojoj strukturalnoj koncepciji, ovo djelo odlikuju izrazita tematska opsežnost i monumentalnost dimenzija stavova, koji su toliko karakteristični za epohu muzičkog romantizma.

Maestro Colman iziskivao je od crnogorskih simfoničara konstantnu usredsređenost i izvođačku disciplinovanost, kako bi izvođenje „Velike simfonije“ u potpunosti bilo zao-kruženo. I upravo to promišljanje cjeline i zaokruženost interpretacije ogledalo se kroz transparentnost teksture i izvanrednu povezanost odsjeka unutar stavova Šubertove simfonije. Britkost i vitalnost izvedbe ovog djela, ali i prethodnog, Bramsovog violinskog koncerta, ostvarivana je kroz preciznu artikulaciju,

energične i ubjedljive nastupe svih izvođačkih grupa, ali i kompaktnost kompletnog orkestra koji je prevodio iskusni maestro Colman. Izvrsna zvučna izbalansiranost, snažna povezanost i usaglašenost gudačkog, duvačkog i korpusa udaraljki, odlike koje su bile značajno izražene na prethodnom nastupu crnogorskih simfoničara i dirigenta Grigorija Kraska, samo su potvrđene i dodatno učvršćene pod Colmanovim vođstvom. S tim u vezi, zalaganje i sve bolja „uigranost“ našeg simfonijskog orkestra govori o spremnosti u postizanju svih zahtjeva dirigenta sa kojima saraduju, ali i ispunjavanju očekivanja publike. Ona ni ovoga puta nije ostala uskraćena za kvalitetan koncert koji su joj priredili naši muzičari, Rafael Oleg i maestro Ronald Colman.

Vanja VUKČEVIĆ

(MEĐU)VRIJEME

Navijač

Piše:
Vladimir VOJINOVIĆ

Bio sam 2011. na stadionu u Bazelu, onda kad je Crna Gora, prethodno obezbijedivši prolaz u baraž, igrala protiv Švajcarske. Od nas petorice, četvorica su nosili simbole Crne Gore a jedan - dres „Sutjeske“. Na ulazu smo prošli kroz detektor metala, nakon toga pristupili detaljnom pretresu i napokon ušli.

Svi domaći navijači već su bili na svojim mjestima. Zabavljao ih je orkestar koji je svirao numere iz holivudskih blokastera. Starci, žene, deca, skupa s grlatim navijačima, pljeskali su u taktu muzike. Neko iz moje ekipe smijao se tom redu, ali nije da nam nije svima prijao. Nedaleko od aut-linije radovali su se, skupa sa svojim vodičima, i navijači u invalidskim kolicima. Prosto, ošećala se veselost u vazduhu. Njihov tim izgubio je šansu da se kvalifikuje za završnicu takmičenja, pa opet - ispunili su stadion, i uživali u bezalkoholnom pivu i grilovanim kobasicama. Sve se crvenjelo od švajcarskih zastava. A onda, čošak zapadne tribine St. Jakob-Parka počeli su da popunjavaju naši.

„Ti si naša prva ljubav...“. Početak i nije bio loš. Onaj red na stadionu bio je narušen crnogorskim skandiranjem i mirni Švajcarci prilično su iznenađeno posmatrali koreografiju naših navijača, ali sve je to bilo u sportskome duhu. Do onoga trena kad je jedan od voda, ničim izazvan, zapjevao a gomila prihvatila: „Fuck you Federer, Federer, Federer/ fuck you Federer, Federer...“. Orkestar je prestao da svira. Nastalo je komešanje. Nekoliko desetina pošetilaca, uglavnom roditelja s decom, ustalo je sa svojih mjesta i napuštali stadion. Trajalo je to „navijanje“ nekih desetak minuta, s pauzama naravno.

Nakon toga, prvim redovima crnogorskih navijača približila su se dva uniformisana lica, jedna devojka i podeblji momak. Iz futrole s opasača momak je izvadio sprej, prsnuo iz njega tekućinu po prvim redovima i urlanje je prestalo. Vođi su narednih sat i po vremena „saborci“ pomagali da dođe sebi... Utakmica je neometano tekla. Švajcarski reprezentativci držali su te noći časove fudbala. Imao sam utisak da u kontre trče iz inata. I da tako brane čast opsovane svjetske sportske ikone, kojoj je Bazel rodni grad. Ili da, najbolje kako umiju, čvrstom odbranom i maštovitim dodavanjima, brane sopstveni red, svoju kulturu zapravo. I ponovo, stidio sam se nedostatka srama u domaćih čeljadi.

Izgubili smo 2:0. Dok smo hodali ka kolima, policajci su nas s trotoara ispraćali hladnim pogledima. Malo grublje, ogradiš ih u pokretni tor, pratili su onu grupu crnogorskih navijača od zapadne tribine do autobusa. Osim posljednjega, onog „vođe“, koji je teturao za njima, pijan od iskustva.

...Niko iz te moje ekipe nije propustio nijednu utakmicu fudbalske reprezentacije na domaćem terenu. Jedan je i skoro sva gostovanja ispratio. Obično sa sobom vodimo decu i smjestimo se na zapadnu tribinu. I nikad nijesmo doživjeli veću neprijatnost, osim onda kad smo zaglavljani čekali u masi 50 minuta da poljski navijači napušte Podgoricu. Ipak, niko od nas ne bi umio da objasni zašto se i prošloga petka nijesmo skupili i otišli. Čak ni zašto to nijesmo planirali, ili o tome pričali. Valjda ima onih događaja koje i čutnja može da najavi.

Nije te večeri „umro“ crnogorski fudbal. Jeste ga pohodio virus, no nije preminuo. Čemu takav apokaliptički diskurs? Valjda bi prije toga trebalo da nestane cijela nacija, pa i oni momčići iz dvorišnih igrališta, iz fudbalskih školica ili s poligona za mali i veliki fudbal. Ali, da bi uopšte došlo do promjene u shvatanju sporta, najprije treba da se pokažu crnogorski novinari, da svojim radovima edukuju one koji nikad nijesu videli podzemnu željezničku, da objave više reportaža o tome kako pojedine kulture uživaju u sportovima. I - da skinu korotne koprene s glava, zaustave lelek. Zbog onih kojima tek uspijevaju prvi driblinzi.

Međunarodno priznanje Nadi Janković iz Kotora

PODGORICA - Mlada gitaristkinja iz Kotora Nađa Janković, iz klase profesora Srđana Bulatovića, osvojila je prvu nagradu na Međunarodnom takmičenju gitarista u Poreču. Ovo je deseto internacionalno priznanje za četrnaestogodišnju učenicu šestom razreda Niže muzičke škole u Kotoru. Žiri za dodjelu nagrada činili su eminentni profesori iz Italije, Hrvatske i BiH. Sljedeće međunarodno takmičenje na kojem će učestvovati Nađa Janković održaće se od 6. do 9. aprila u Novom Sadu.

R.K.

„Sedam dana“ u sali Dodest

PODGORICA - Predstava „Sedam dana“ biće izvedena u sali Dodest KIC-a „Budo Tomović“ večeras u 20 sati. Po tekstu Tene Štivičić, predstavu je režirala Alisa Stojanović. Igraju Maja Šarenac, Dubravka Drakić, Pavle Ilić, Ivana Mrvaljević, Dejan Đonović i Ivona Čović.

A.Đ.

Nada Arnaut izlaže na Cetinju

CETINJE - Izložba Nade Arnaut „Floating in a most peculiar way“ (Plutajući na neobičan način) biće otvorena večeras u 19 sati u galeriji Atelje „Dado“. Narednog dana u 11 sati biće održana prezentacija i razgovor sa umjetnicom.

Nada Arnaut rođena je 1981. u Metkoviću. Diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Trebinju 2007. godine, Odsjek za slikarstvo, gdje je i magistrirala 2013. godine. Od 2010. godine zaposlena je kao viši asistent na Akademiji likovnih umjetnosti u Trebinju. Bavi se instalacijom, fotografijom i slikarstvom. Radove je izlagala u Narodnom muzeju u Beogradu; Umjetničkoj galeriji BiH u Sarajevu; Crnogorskoj galeriji umjetnosti „Miodrag Dado Đurić“ na Cetinju; Galeriji „Dupleks 100m2“ u Sarajevu; Muzeju „Hercega Stjepana Kosače“ u Mostaru...Živi i radi u Trebinju. Izložba, kojom počinje nova sezona u galeriji Atelje „Dado“, biće otvorena do 22. aprila.

A.Đ.